

Hajmáskér, 2008.05.01. Áldozócsütörtök

2008. May 06.

Igehirdetés, Hajmáskér, 2008.05.01. Áldozócsütörtök

Istenünk, mennyi édes Atyánk, köszönjük Néked, hogy itt lehetünk és ünnepet szentelhetünk a Te szent Fiad mennybemenetelének ünnepén. Köszönjük azt, hogy Áldozócsütörtökön, ha maroknyian is, de együtt lehetünk és vallhatjuk a Te szent Fiad előre ment, hogy helyet készítsen nekünk. Ó Urunk, kérünk mégis most tekints le ránk akik itt maradtunk és akiknek feladatuk van még e világban. Add nekünk a Te szentséges Lelkedet, hogy megtaláljuk helyünket, meglegjünk feladatunkat és hogy tudjuk megcselekedni a mi Urunk Krisztus nevének dicsőségére. Ámen

Így szól hozzánk Istennek ígéje az apostolok cselekedeteiről írott könyv első részének 8. verséből:

„Ellenben erőt kaptok amikor eljön hozzátok a Szent Lélek és tanúim lesztek Jeruzsálemben egész Júdeában és Samáriában sőt egészen a föld végső határáig”

Eddig Istennek írott ígéje.

Kedves Testvéreim, Áldozócsütörtök, már a kifejezés is érdekesen hangzik. Mit jelent? És bevallom nektek mikor először hallottam ezt a kifejezést, akkor arra gondoltam, hogy természetesen azért van ilyen neve ennek a napnak, ennek az ünnepnek mert ilyenkor mennek áldozni az emberek. Gondoltam én, hogy semmi más csak egy katolikus tradíció adta ezt a nevet, amelynek következtében az első áldozások valamikor ezen a napon voltak. Aztán amikor elkezdtem teológiával foglalkozni, amikor rájöttem arra, hogy mi reformátusok is megüljük ezt az ünnepet, akkor kicsit furcsállottam. Na nem azt, hogy erre a napra helyezték valamikor az őseink a konfirmáció ünnepét és pünkösdkör vetek először Úrvacsorát a fiatalok, hanem inkább azt, hogy az a tartalom, ami mögötte van, vajon miért pont ide predestilálta, mondjuk így, ezt az ünnepet. Hiszen Jézus mennybemenetelének mi köze van az első áldozáshoz vagy a konfirmációhoz? Aztán többször újra olvasva ezt az ígét ráébredtem, hogy a „tanúim lesztek” kifejezés az amely nyilvánvalóvá teszi, hogy ezt az ünnepet meg kell ünnepelni. Hiszen ez az a nap, az első Áldozócsütörtök, Jézus mennybemenetelének napja az, amelytől kezdve a Mester nem személyében jár itt csak tanítványai, tanúi által vesz részt a világ életében.

Nem tudom, érthető-e ez első hallásra, de mindjárt megvilágítom. Addig amíg Jézus akár halála előtt akár halála után itt járt tanítványai között, ha valakinek valami kérdése volt hozzá feltehetné neki. Elment, megkereste hol vannak a tanítványok, és tudta hamarosan ott lesz Jézus is. Elment azokra a helyekre ahol ő tanított, bizonytal feltehetné a kérdését, kérhetné, hogy gyógyítsa meg őt vagy hozzátartozóit, mert Jézus megcselekedte. Azonban miután Krisztus mennybe ment, attól kezdve a tanítványokra hárult az a felelősség, az a munka, hogy beszéljenek arról, hogy Jézus itt járt ebben a világban, hogy mit tanított, mit cselekedett. Az a felelősség hogy tanítsanak, és cselekedjenek helyette az Ő nevében. Amire erőt kaptak a Szent Lélek által.

S kedves Testvéreim, ez az Áldozócsütörtök én úgy gondolom, sokkal fontosabb helyet kellene, hogy betöltsön a mi életünkben, mint azt, amit most a nagy világban tapasztalhatunk, hogy ha megkérdezzük embereket, akkor talán észre se veszik, hogy ma egy keresztyén ünnep van, és ha ugyanaz a televíziós csatorna amelyik Karácsony és Húsvét előtt megkérdezte az embereket Budapesten, hogy tudják-e mit jelent a Karácsony, mit jelent a Húsvét. Ha ma tennék fel a kérdést hát biztos még kevesebben tudnák.

Pedig ez az ünnep a bizonyágtétel ünnepe kellene, hogy legyen. Ma arról kellene megemlékezni szerte a világon minden keresztyénnek, hogy óriási felelősség van a vállunkon. Beszélünk Istenről, nem beszélünk Istenről? Tanúságot teszünk róla vagy nem teszünk tanúságot róla? Mert azt hiszem, hogy ez a legtalálhatóbb kifejezés. Mert mit mondhatunk el mi Istenről? Azt, amit tapasztaltunk. Hol szerzünk mi, keresztyén emberek, tapasztalatot Krisztussal kapcsolatban? Hát egyrészt olvassuk a Bibliát. Egyfajta tapasztalás is ez hiszen napról napra, újra meg újra elővéve már olyan jól ismerjük Jézus életének szakaszait, mintha magunk is ott lettünk volna. Aztán vannak személyes tapasztalataink is. Amikor imádkozunk, amikor azt mondtuk neki hogy „Uram, segíts!”, és segített. Segítette elhordozni a terheket, legyőzni egy betegségét, megoldani egy problémát. Lehet, hogy oly módon hogy egy ígével üzent, lehet, hogy egy embertársunkat küldte segíteni, és kedves Testvéreim, utólag visszanézve néha előfordult, hogy pontosan azzal tette értünk a legtöbbet, hogy hallgatott.

Ha visszanézünk a saját életünkre, látjuk ezeket a pillanatokat. Tudjuk, hogy Isten mindig ott állt mögöttünk, hogy Krisztus ha kellett a karjában hordozta az életünket, és tapasztalatunk van arról, hogy milyen Istennel és milyen Isten nélkül az élet. De vajon tanúságot is teszünk róla? Vajon el is mondjuk ezt embertársainknak? Vagy csak mint valami drága ajándékot, egy kincset őrizgetjük és csak a legszűkebb baráti körben merünk valamit mondani, vagy a gyülekezetben, hogy lám imádkoztam és az Isten megsegített.

Pedig, kedves Testvéreim, ez az Áldozócsütörtök, amikor Jézus magára hagyja a tanítványait, ez pont annak kellene, hogy az ünnepe legyen, hogy végre Isten eléggé felnőttek, eléggé érettnek találta a 12-t s a világot amelybe őket elküldte, hogy már ők maguk képesek legyenek képviselni a Krisztus ügyét ebben a világban.

Igen ám, Testvéreim, de ez nem feltétlenül jó, már legalábbis akkor, ha az ember kényelmes, ha az ember kibúvókat keres. Gondoljunk csak arra, hogy amikor Isten először Mózesnek azt a parancsolatot adja, hogy vezesse az ő népét, hogy legyen prófétájuk, mit mond Mózes? „Hát én nem is tudok beszélni, hát dadogok, hát képtelen vagyok erre.” Mit mond Isten? „Jó, küldöm Áront, majd ő beszél helyetted.” Ez Mózesnek nagyon sokba került, de Mózes hitetlenségét az Úr folyamatosan az orra alá dörgöli.

Kedves Testvéreim, mivel a mi életünkben a Krisztus jelenlétét a jelenben és a múltban tudjuk mindig csak felfedezni, hogy lám, de jó, hogy akkor ott volt, lám de jó, hogy éppen most itt van. Azt kell, hogy mondjam, hogy a hibáinkat vele kapcsolatban is mindig az itt és mostban meg a múltban követjük el. És a tanúságtétel parancsolatával, a missziói parancsolattal kapcsolatban a legnagyobb bűn, amit a keresztyén ember véthet, hogy elmulasztja, csöndben van, hallgat amikor beszélnie kéne, és nem tudom, kedves Testvéreim, hogy hányszor az emberiség történelme folytán lehettek szülők, nagyszülők, barátok, rokonok, ismerősök, akik utólag a fejükhöz kaptak, hogy ha időben bizonyágot teszek, ha amikor nevelem elmondom neki, ha egy kicsit erőszakosabban hirdetem neki az Isten evangéliumát. Nem kényszeríteni akarok, hanem a saját életemből tanúságot teszek, hogy az Isten útja a megfelelő, az egyedül járható, az egyedül előre vivő, mennyivel szebb lenne az a világtörténelem, amire ha visszatekintünk akkor bizony-bizony azt látjuk, hogy valahányszor az ember elfordult a Tízparancsolattól, valahányszor bármilyen érdekből félrerakta a szeretet parancsolatát, akkor mindig rosszabb lett tőle a világ és nem előre ment.

Kedves Testvéreim, elgondolkoztató, vajon hol a mi felelősségünk ebben? Én úgy gondolom, hogy ott, hogy mondani kell, bizonyágot kell tenni a barátoknak, az ismerősnek, mindenkinek aki körülöttünk van. Hiszen ha csak a körülöttünk lévő 5 embert elérjük, és az eléri a maga körül lévő 5 embert, előbb vagy utóbb a világ minden embere számára nyilvánvaló lesz Isten akarata, Isten szeretete és az, hogy ezáltal jobb lesz az egyház, jobb lesz a társadalom, jobb lesz az államok berendezkedése. Hiszen ha mindenki a szeretet oldaláról nézi a másikat akkor nem elvenni, hanem adni akar neki.

Igen ám, csak én úgy gondolom, nem véletlen, hogy az Áldozócsüdtörtököt szeretjük elfelejteni, hogy ez nem ünnepnap, hogy ma sokkal többen gondolnak arra hogy május elseje van, kimegyünk a majálisra, talán még a keresztyén emberek között is, mint arra, hogy ez az egyház felnőtté válásának napja, amikor a szülő elengedi a gyerekeknek a kezét és azt mondja: „Fiam, mindenre megtanítottalak amit tudok. Képes vagy arra, hogy megállj a magad lábán, bizonyíts magadnak, bizonyíts nekem, bizonyíts az Istennek.”

Kedves Testvéreim, ha a jelenben körülnézünk hogy milyen az egyház, akkor pontosan annak az eredményét látjuk, hogy mennyit tanultunk az elmúlt években az Áldozócsüdtörtökökből. Az elmúlt években amióta apáink, amióta nagyapáink elengedték a kezünket. Ezt az időszakot értem. Azt az időszakot ami azóta eltelt, hogy utoljára tele volt a templom. Miért? Mert ők megtanulták a leckét, meg az ő apáik, nagyapáik elvégezték a feladatot. A gyermekeiknek, a barátaiknak tanúságot tettek arról, hogy az ő életükben mit cselekedett az Isten.

Gondoljatok csak bele, Ady Endre a múlt századnak az elején, egy költő aki nem arról volt híres, hogy túlságosan kegyes életet élt volna, de kicsoda erővel tett bizonyágot a versében amikor azt mondta, hogy mikor elhagytak, mikor a lelkem roskadozva vittem. Csendesen és váratlanul átölelt Isten. És megvakultak hiú szereim, meghalt ifjúságom, de őt a fényes, nagyszerűt mindörökké látom. Kedves Testvéreim, generációk óta bizonyágtétel és teológusok idézik egyik a másikának ezt, hogy lám Ady a gentri fiú, aki habzsolta az élvezeteket még ő is, amikor a lelkébe nézett, amikor egyedül maradt tudott találkozni az Istennel és elmondta. Nem hazudta el, hogy itt van és neki is szüksége van az Isten kegyelmére.

Kedves Testvéreim, persze minél kisebb egy gyülekezett annál nehezebb ez a feladat. Minél inkább úgy érezzük, hogy hát akadozik a nyelvünk, mint Mózesnek, annál inkább reménytelennek látjuk és azt mondjuk: „Ugyan kérem, ha mi eltűnünk, eltűnik mindaz amit képviselünk.” Hallottuk már? Nem egyszer! Talán volt olyan aki maga is mondta már ezeket a szavakat. Csak azt felejtünk el ilyenkor, hogy Isten meg fogja kérdezni, hogy és hol vannak azok, akiknek Ti tettetek bizonyágot? Hol volt a Ti tanúságtételek? Amit Jézus mondott mielőtt tanítványait kiküldte, „Amit a fületekbe súgok, a hegyek bérceiről hirdessétek.”

Kedves Testvéreim, a kérdés ez lesz. Persze egyszerűbb azt mondani, hogy minket nem érdekel az Áldozócsüdtörtök. Feledkezzünk meg róla, legyen közönséges munkanap. Mint ahogy nagyon gyakran tapasztaljuk azt, hogy a körülöttünk lévő felnőtt emberek is elfelejtettek felnőni, a társadalom elfelejtette figyelmeztetni őket arra, hogy ahogy az emberrel halad az idő, úgy nem csak a jogai de a kötelességei is sokasodnak a vállán. Az Áldozócsüdtörtök annak az ünnepe, hogy az Isten méltónak talált minket, hogy feladatot bízson ránk. A jelen állapot azt mutatja, hogy mennyire tudtunk megfelelni ennek. Megfelelni Hajmáskéren, megfelelni Magyarországon, megfelelni Európában, Amerikában, Afrikában és Ázsiában.

Kedves Testvéreim, azért beszélek egy pillanatra rólunk mert ma a világon talán Dél-Koreában a legerősebb a református egyház. És hatalmas sportcsarnokokban tartanak istentiszteletet, és szinte nap mint nap gondolkoznak azon és egyszer hallgattam egy dél-koreai előadót és utána beszélgettünk, és ő elmondta, hogy őneki a napjának része az, hogy újra meg újra végiggondolja, hogy azon a napon mi az amit az Úr Isten cselekedett az életében és nem ő. Ha teheti még föl is írja, és a következő prédikációjában, a következő beszélgetésben bárkivel aki szembejön - és ezt nem egy lelkipásztor mondta - előveszi a kis füzetét és elmondja, hogy képzeld ekkor és ekkor az Isten megsegített engem. Vagy képzeld el ekkor és ekkor azt hittem, hogy nem segít rajtam, de utólag visszanézve akkor tette velem a legjobbat. És elmondom embertársaimnak, hogy tanuljanak belőle, elmondom a hitetlennek, hogy lássa meg, hogy van Isten, elmondom a hívőnek, hogy erősödjön a hitében, és elmondom magamnak, hogy emlékeztessen arra, hogy ki küldött el engem ebbe a világba.

Kedves Testvéreim, közel akkora ma Magyarországon a történelmi egyházak tagjainak a felelőssége, mint 10 évvel ezelőtt az induló dél-koreai testvéreknek volt. Amikor el kellett mondani az embereknek, hogy „Úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött fiát adta érte, hogy aki hisz Ő benne el ne vesszen hanem örök élete legyen.” De, higgyétek el, a feladatot nem a lelkészek kapták. A feladatot mindenki kapta, és a felelősségünk közös és egyetemes, mert mindenki maga tudja, maga érzi, hogy miről kell bizonyágot tennie, és ki az akit még nem szólított meg, kik vannak még hátra, míg az evangélium újra eljut Jeruzsálembe, Júdeába, Samáriába, mindenhová a Föld végső határáig. Ámen.

Gyertek, imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Édesatyánk, köszönjük Néked azt, hogy méltónak tartasz minket arra, hogy feladatot adj. Hogy nem gyermekként kezeled az emberiséget, hanem valóban adsz nekünk arra esélyt, hogy sorsunkat a saját kezünkbe vegyük, és még ha nagyon gyakran szembe kell néznünk a ténnyel, hogy a magunk ereje kevés, de akkor is legalább érezhetjük, hogy mi megpróbáljuk, mi akarjuk munkálni a Te országodat e földön. Urunk, add, hogy nekünk valóban elég erőnk legyen. Ne csak kitartani a Te szent Fiad neve mellett, hanem továbbmondani embertársainknak mindazt, amit Tőled tanultunk. Engedd, hogy tudjunk beszélni a Te csodálatos jelenlétekről e földön, hogy tudjuk megosztani életünk apró történéseit amelyben nyilvánvalóvá válhat számunkra és mindenki más számára, hogy igenis Szent Lelked által és a Te mindenképp feletti jelenléted által ma is vezérel e világot és benne minden embernek életét. Áldj meg minket és taníts minket, erősítsd azokat is akik most nincsenek közöttünk. Adj gyógyulást betegjeinknek, hitet a kételkedőknek, békeséget a háborút szenvedőknek és mindannyinknak igazi hitet, hogy tudjunk imádkozni úgy ahogy a Te megváltó fiad a mi Urunk, az Úr Jézus Krisztus tanított ekképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod amint a mennyben úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma és bocsásd meg a mi vétkeinket miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Az Istennek békesége, amely minden emberi értelmet felülhalad megfogja őrizni a Ti szíveteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.